

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVIÉL

A reformáció és a nők

Rendszertelenül és összevissza kavargotak az információk a fejemben. Mit is tanultam meg a reformációról? Németország, 1517, kilencvenöt tétel, Wittenberg, *Luther, Bora Katalin*, evangélium, bibliafordítás, Worms... Majd kavargó gondolataim továbbrepültek, és megállapodtak a Kárpát-medence felett. *Dévai Bíró Mátyás, Sztárai Mihály*, könyvnyomtatás, török hódoltság... A reformáció eszméjének nem volt olyan könnyű dolga. Amíg az én gondolataimnak elég volt egy másodpercnek a töredéke arra, hogy Wittenbergből Magyarországra repüljenek, addig a reformáció tanait már szívükben hordozó, Németországban tanuló magyar diákoknak sok száz kilométert kellett megtenniük szekéren, lovon vagy éppen gyalog, míg elhozhatták az örömhírt – elsősorban német nyelven – a soknemzetiségű Magyarországra. Így történt, hogy a Magyarországon élő evangélikusok nagy többsége német vagy szlovák ajkú lett. Jómagam is rendelkezem egy halvány tót vérvonallal.

Ez a tény elgondolkoztatott. Az evangélium német nyelven, szlovák nyelven érkezett. De hogyan ment tovább? Hogyan jutottunk el odáig, hogy több mint százmillió evangélikus van a világon?

Nem csak magyar, német és szlovák nyelv létezik. Van olyan nyelv is, hogy szeretet, odaadás, alázat, törődés, szolgálat, nevetés, tekintet, mosoly, érzés, jelenlét. Lássuk be, vannak olyan nyelvek, amelyek túlkiabálják a leglánglelkűbb prédikátort is. És ezeknek a nyelveknek a többségéhez a nők értenek job-

ban. Néha sokkal többet mond az arc megismogatása vagy egy ölelés, mint negyedóra ékes prédikáció. Ezek nélkül aligha haladt volna a reformáció szekere vagy bármilyen szekér...

Pál apostol mondja: „*Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.*” (Gal 3,28) Pál apostol itt nem kártekonny összemosást hirdet, hanem egy egészséges alapról beszél Krisztusban.

Arról beszél, hogy egyikünk sem jobb a másíknál. Mindenkinek helye van az evangélium hirdetésében, azon a nyelven, amelyet ő a legjobban tud. Akár nő valaki, akár férfi, egy a fontos: hogy Lélek adja a nyelvet, amelyen szólnak! „*Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.*” (ApCsel 2,4)

Kovács Viktor

Derék asszonyok

Ki ne emlékezne a *Prédikátor könyve* jól ismert fejezetére, amely a derék asszonyról szól? A derék asszony értéke drágább az igazgyöngynél, egész életén át javát munkálja urának, jókedvűen dolgozik, ételt ad háza népének, keze munkájával szőlőt telepít, ügyesen kezeli a guzsalyt, tenyere nyitva van a nyomorult előtt, erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a holnap elé. Érdeemes a ma asszonyának is megfontolni, szívében forgatni a 31. fejezet sorait. A történelem során számtalan esetben találkozzunk olyan személlyel, akinek – sok más tanítás mellett – az imént idézett bibliai sorok is fontosak voltak. A mohácsi vész utáni szomorú időben igen nagy szerep jutott a reformátoroknak, prédikátoroknak. Az új hit terjesztésével reményt adtak az embereknek. Bibliát fordítottak, imádságoskönyveket írtak, és lelkesen hirdették az evangéliumot. A lánglelkű prédikátorok pártfogói sok esetben a nők voltak, a tehetősebb főúri asszonyok, akik pénzbeli, illetve természetbeli adományaikkal támogatták őket. Jövedelmük jelentős részét iskolákra, templomokra, szegényházakra, kórházakra költötték.

Méliusz Péter prédikátornak a *Jelenések könyvéről* írt prédikációi például *Balassa Jánosné*

Sulyok Anna segítségével jelentek meg. *Szeneci Molnár Albert* jötevője *Balassa Anna* volt. Feljegyezték azt is, hogy *Szegedi Kis István* a török fogságából való szabadulását egy tehető fiatalasszonynak köszönhette, aki halála előtt, utolsó akarataként azt kívánta férjétől, hogy szabadítsa ki a lánglelkű prédikátort. *Pemflinger Katát*, a törökverő *Enyingi Török Bálint* feleségét sem véletlenül nevezték az akkori katolikusok lutheránus nőoroszlánnak/női haramiának. Családja Regensburg mellől származott. *II. Lajos* király feleségének, *Mária* királynénak az udvarhölgye volt, és teljesen magyarrá lett. A királyi udvarban ismerkedett meg az evangéliumi eszmékkal, és édesapjával együtt hűséges támogatói lettek a reformációnak. Udvarukban szívesen látták a prédikátorokat; példás életükkel sok embert vonzottak magukhoz, akik az udvarukban élve megismerkedtek az új hittel és szellemiséggel. Török Bálint szolgálataiért megkapta Debrecen városát. Mivel azonban férjének számtalan elfoglaltsága volt, a vallás és hit dolgaival jószerint felesége foglalkozott. A lutheránus nőoroszlán jelzőt azzal vívta ki magának, hogy a katolikusok által birtokolt Szent András-templomot, amely a mai Nagytemplom helyén állt, átadta

a protestánsoknak. Ezzel megkezdődött Debrecenben a reformáció terjedése. A reformáció terjesztését folytatták menyei is: *Balassa Borbála* és *Ország Borbála*.

Megemlékhetjük még *Zrínyi Kata* nevét is, aki a szigetvári hős, *Zrínyi Miklós* lánya volt. Férjével áttértek a protestáns hitre, majd példájukat követték jobbágyaik is. Kastélyaikban és templomaikban magyar nyelvű istentiszteleteket tartottak, melyekkel hozzájárultak a magyarosodáshoz. Támogatták a szegényeket, iskolákat létesítettek, és hosszabb ideig gondoskodtak *Huszár Gábról*, aki lelkészként és nyomdászként dolgozott a birtokon. A hit dolgában Kata asszony nem ismert pardont. Feljegyezték, hogy szegényházaiban kötelező volt imádkozni, valamint meg kellett tanulni a *Tízparancsolatot* és a „hitnek ágazatait” is.

Azt az alattvalót, aki hosszabb ideig nem jelent meg az istentiszteleten, kalodába záratta. De arról is tudunk, hogy aki nem fogadta be az új hitet, azt elzavarták a faluból.

Számos neves és névtelen hitörzöt lehetne még felsorolni. De e női példák gondolkoztassanak el bennünket azon, hogy vajon mi megteszünk-e mindent annak érdekében, hogy a ránk bízott drága kincs, az evangélium és a tiszta reformátori tanítás továbbéljen közösségeinkben? Ha „derék asszonyokként” azt a feladatot látnánk el, melyre Isten a nőket teremtette, talán kevesebb lehetne körülöttünk az elesett, szenvedő, másoknak kiszolgáltatót ember. Krisztus ügye minden időben tettekre kell, hogy sarkalljon minket.

Blázy Árpádné

Petrőczy Kata Szidónia (1662[?]-1708) a magyar evangélikusok költő-műfordító nagyasszonya

A tizenhetedik század második felében és a tizennyolcadik század elején a *Petrőczy Kata Szidóniának* adatott – mai szemmel nézve nagyon rövidke – életidőben a mindig zaklatott magyarországi körülmények között ritka volt a női feladatai ellátása mellett az alkotásban is jeleskedő asszonyember. Ahogyan azt többek között *S. Sárdi Margitnak*, a kora újkori magyar női kultúra neves kutatójának a kismonográfiájából és egyéb publikációiból is megtudhatjuk, Petrőczy István leánya az alkotásra teljesen alkalmatlan

körülmények között hozott létre örök értékű életművet.

Gyermekkorát – a Wesselényi-féle összeesküvés egyik vezetőjének a gyermekeként – lengyelországi bujdosás, rokoni kegyelemkenyér, asszonykorát pedig férjének, a – hitében (felekezetét érdekei szerint váltogatta felesége nagy fájaldalmára!) és szerelmében egyaránt – hűtlen *Pekry Lőrincnek* a viselt dolgai keserítették meg. Kata a hitből és az alkotó munkából merített vigasztalást – gyermekei mellett, akiknek egyike, *Pekry Polixéna*, s

annak leánya, *Dániel Polixéna* örökölte az anya-nagynya írói tehetségét. Mintegy fél-száz vers és német pietista kegyességi művek – *Johann Arndt* és *Johann Friedrich Mayer* munkáinak fordításai: ennyi telt a testi-lelki kínok közepette – mégis bízón – leélt életből. Csak számokkal jelzett verseiből idézzünk most az egyéniségét híven tükröző 19-es számúból, amelyet nagyravágó férje egyik „emelkedésekor” írt, megmutatva a földi sikertörténet fonákját s a csak Isten közelében érezhető boldogságot és nyugalmat:

*„Oh, ki boldog ember, kinek nincs szívébe
Gyógyulhatatlan seb, s csendes elméjébe,
Nem fél és nem retteg jó szerencséjébe,
S változástul nem tart, vigad életébe.*

*Oh, ki boldog ember, ki nem adós másnak,
Ura s nem szolgálja az ő javainak,
S nem is tékozlója Isten áldásinak,
Jó példaadója az ő szomszédinak.”*

Petrőczy Éva

A Röntgen-autó

Nyári szabadságunk vasárnapján a Greenwich melletti Blackheath egyik templomába igyekeztünk Isten-tiszteletre. Mivel a házigazdák rosszul tudták a kezdés időpontját, fél órával előbb érkeztünk a helyszínre. Sebjaj, mert így elég időnk maradt arra, hogy a régi templomot – kívülről-belülről – körbejárjuk. A templom mellett egyszer csak a képen látható autóra lettem figyelmes. Először elsörnyedtem! Mi ez, figyelmeztetés? Vagy inkább ijesztgetés? Ki lehet az az ember, aki csontvázat festett autója oldalára? Ez nem valamiféle provokáció? És egyáltalán: az illető miért éppen Isten háza mellé parkolt vele?

Blackheath két fő temploma egyébként nem áll messze egymástól. Az egyikben tradicionális anglikán szertartásokat tartanak (állítólag nagyon szerény látogatottsággal), míg a másikban – egész évben – családbarát Isten-tiszteletet (majdnem mindig telt házzal). A gyülekezet lelkésze szabadság miatt ezen a vasárnapon nem volt jelen, így az egész alkalmat – a prédikációt is beleértve – laikusok tartották. A modern zenekar dicsőítő szolgálata alatt elindult a fantáziám a templom mellett álló röntgenautót illetően.

Az autóra festett csontváz a képzelet szüleménye. Talán nem is baj, hogy éppen itt áll Isten háza mellett. A Mindenható ugyanis a röntgensugárhoz hasonlóan jóval többet, egészen pontosan: mindent lát rajtunk és bennünk. Életünk nyitott könyv előtte. Isten háza talán az egyetlen olyan hely a világon, ahol mi, emberek valóban egyformák vagyunk – bőrszín-től és nemtől függetlenül. Nem számít, hogy valaki kicsi vagy nagy, egészséges vagy beteg, bűnös vagy szent életű, sikeres vagy kudarcokkal küzdő, gazdag vagy szegény. Isten házában mindannyian egyenlők vagyunk, kegyelemre szoruló bűnösök. Ez egyszerre félelmetes és biztató! Félelmetes, hogy Megváltónk előtt nincs mit takargatnunk. Ő úgy lát bennünket, amint vagyunk: bűneinkkel, hibáinkkal és gyengeségeinkkel együtt. És egyben biztató, mert ennek ellenére szeret és elfogad. Látja bennünk a tiszta szándékot, az egyenességet, a jóakaratot és a hitet. Mi több, szüntelen hív, hív és újra meg újra hív magához!

Szeptembert írunk. Új tanév, új munkaév. *Kovács Viktor* személyében hat év után új beosztott lelkész került gyülekezetünkbe. Mi, lelkészek tele vagyunk ötletekkel, terve-

kel és elképzelésekkel. Jubileumokra készülünk (2012-ben lesz *Sulyok Imre* és *Kendeh György* születésének századik évfordulója). A presbitérium még ősszel szeretné hosszú távon végiggondolni a nyáron megüresedett lelkészi állás kérdését és betöltését. A munkaév során tisztújításra is sor kerül. A Teremtő előtt „vizsgázik” lelkész és gyülekezet, egyházmege és egyházkerület, vajon lesznek-e és kik, akik beállnak majd az aratásba(?), mert „az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek

tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Lk 10,2)

Végül még egy gondolat. Az emberi élet törékeny, akár a csontváz. Amikor munkaévünk témája egyszerre irányítja figyelmünket a reformációra és a nőkre s ezáltal egy kicsit az édesanyákra is: vigyázzunk és figyeljünk még jobban egymásra az ajándéku kapott új munkaévben!

Blázy Árpád

Beszélgetés Kovács Viktorral, új lelkészünkkel

Ősztől új lelkésze van a gyülekezetünknek, akit egy évre bíztak meg a kelenföldi lelkészi szolgálattal. Kovács Viktor tavaly végezte a hatodévet, vagyis Kelenföld az első szolgálati helye.

– Mesélj a háttéréről! Honnan jöttél, és mi vitt Téged a teológiára?

– Nem hívő családban születtem. De azért 1992-ben, hétéves koromban megkereszteltek görög katolikusnak – azzal az elgondolással, hogy görög katolikus még nincs a családban. Voltam elsőáldozó is, de ez is csak

a szokás miatt. Aztán édesanyám '94 táján megtért a Hit Gyülekezete hatására, és a családot is vitte magával a közösségbe. Ezek még a kezdeti idők voltak a Hit Gyülekezetében, óriási, lelkes közösség volt: Szolnokon, ahol a családommal éltünk, négyszázötven aktív tagja volt a gyülekezetnek, és ezek az emberek mindig minden alkalmon ott voltak. Itt értek engem az első keresztény impulzusok, elsősorban érzelmi hatások. Könnyű volt mindent megérteni, befogadni. Az istentisztelet alatt, amely körülbelül

négy-öt órán át tartott, én gyerekfoglalkozásokra jártam.

Aztán úgy öt év múlva elmentünk innen. Ez volt az az időszak, amikor a nagy szakadások történtek, és a *Fesz van* című könyv is született. A négyszázötven tagból akkor négyszáz kivált: mi az utódgyülekezetbe kerültünk. Aztán innentől fogva az én életemben egy körút kezdődött, sok helyen megfordultam, kerestem Istent. Voltam a baptistáknál, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségnél, a krishnásoknál, és elkerültem egy amerikai gyülekezetbe, a Krisztus Gyülekezetéhez is.

Végül tizenhat éves koromban kaptam az elhívást, hogy lelkésznek kell lennem. Nálam ez az elhívás kicsit más volt, mint az emberek többségénél, mert azt tudtam, hogy lelkész leszek, de azt nem, hogy hol. És akkor egy baráti család, amelynek tagjai azelőtt szintén a Krisztus Gyülekezetébe jártak, mesélték, hogy elmentek az evangélikusokhoz, és milyen jó ott a lelkész. Hívtak engem is, el is mentem. Énnekem addig a történeti felekezetről vagy semmilyen vagy negatív élményeim voltak. Úgyhogy idegen volt a templom a berendezésével, furcsa volt a szertartás, kevés volt a fiatal, de mégis egyszerre úgy éreztem, hogy én itt vagyok itthon. A szolnoki evangélikus lelkész, *Győri Péter Benjámín* (*Győri Tamásnak*, korábbi kelenföldi lelkészünknek a bátyja – a szerk.) később mesélte, hogy az istentisztelet végén bemutatkoztam neki, és azt mondtam: evangélikus lelkész akarok lenni. Én erre már nem emlékszem, de biztosan így volt...

Aztán tizennyolc évesen konfirmáltam. Érettségi után a hittudományi egyetemre akartam menni, de az evangélikus teológián a felvételi feltételei közé tartozik, hogy legalább két évvel korábban konfirmáljon a jelentkező, ezért ez nem jöhetett szóba. Így aztán a pünkösdi teológiai főiskolára jelentkeztem, és itt kezdtem el a tanulmányaimat. Ez is egy nagy

impulzus volt nekem, mert ott végleg megértettem, hogy én tényleg az evangélikusok közé tartozom, és szükségem van arra az intellektualitásra, amely az evangélikusoknál megtalálható. De a pünkösdiéknél meg jó volt az érzelmi töltet, és főleg a nagyon erős bibliaismeret, amelyre azóta is támaszkodom. Rengeteg ígét kellett fejből megtanulnunk. Aztán 2005-ben kerültem az evangélikus teológiára. Az egyetemi évek alatt Finnországban töltöttem fél évet ösztöndíjasként, és voltam egy évig senior is.

– *Mondandál pár szót a családdodról? Az már kiderült, hogy Szolnokról származol.*

– Igen, az egyetemi tanulmányok előtt Szolnokon éltem az életemet, és aztán hatodéves is itt voltam. Két testvérem van, egy fiú és egy lány. Miután evangélikus lettem, több családtagom is követett ezen az úton, az egyik testvérem most a Fásorban tanul. Az egyébként később derült ki számomra, hogy az apai nagymamám tótkomlói evangélikus volt, és az édesapámat is evangélikusnak keresztelték – de ők nem tartották az evangélikusságot.

Menyasszonyom, *Sterczler Rita* – aki szintén lelkész szakra jár – most ötödéves. Nagyon jól

kiegészítjük egymást, mert ő szereti a rendszerességet, a szervezői munkát, én pedig szeretek mások elé kiállni. Úgyhogy jól össze tudunk dolgozni.

– Amit a háttéréről meséltél, az alapján azt gondolom, hogy biztosan kicsit másképp állsz dolgokhoz az evangélikus egyházban, mint egy „átlag evangélikus”...

– Talán az más nálam, hogy az eltérő háttér miatt határozottabban merek képviselni álláspontokat. Bizonyos értelemben nem kötnek engem olyan dolgok, amelyek egy tősgyökeres egyháztagot igen. Ezt nem a tartalmi részre értem, mert ezen a téren kemény lutheránus vagyok. A formával kapcsolatban viszont sok mindent másképp látok, mert ismerek más formákat is. Én azt képviselem, hogy ortodox tartalommal, az *Ágostai hitvallás* alapjain állva sokkal frissebb formára lenne szükség. Most azt érzékelem, hogy van valami jó dolgunk, de a csomagolás sem mindegy, és ez az emberek nagy részét nem fogja meg. Szerintem ezen a téren szükség lenne változásra.

– A teológián belül mi a kedvenc területed?

– Korábban az *Ószövetség* volt, a diplomamunkámat is ebből írtam, de mára a gyakorlati teológia, azon belül is a gyülekezetépítés áll hozzám a legközelebb. Emellett a zene, konkrétan a könnyűzenei szolgálat az, ame-

lyet fontosnak tartok, elsősorban a dicsőítő műfajt. Van egy teológusokból álló zenekarunk, egy szolgáló csapat, és most, hogy Budapesten vagyok, tudok velük zenélni.

– A kelenföldi gyülekezetben milyen terveid vannak?

– Egyrészt az ifjúsági munkába vetem bele magam. Az az elképzelésem, hogy az ifjúság gyülekezetbe integrált ifjúságként legyen jelen, vagyis fontos lenne, hogy a gyülekezet része legyen ez a korosztály is. Egyelőre eléggé elkülönülten él ez a csapat. Úgyhogy az ifjúság és a gyülekezet irányába is hangsúlyozni fogom azt, hogy egy közösségként működünk. A gyülekezetben belül a feladat különbözteti meg az embereket, nem pedig a kor, a társadalmi helyzet vagy ehhez hasonlók.

Az én területem lett a családi istentiszteletek kézben tartása is.

Végül pedig látogatni szeretnék, minél többet. Először az összes presbitert fogom végiglátogatni, aztán folytatom a gyülekezet többi tagjával. Egyelőre csak egy évre tervezem a feladataimat, mert ennyi időre kaptam mandátumot. A továbbiakat utána meglátjuk.

– Köszönöm a beszélgetést, és a Te szavaiddal élve: sok áldást kívánok Neked!

Mády Erzsébet

Nyári beszámoló a gyülekezetünk életéből

„Csupa napsugár...”

Na nem az időjárás, amely július 2-án, *Horváth-Hegyi Áron* hatodévesünk lelkész-szé avatásának napján Nyíregyházára menet és ott fogadott bennünket. Hanem az ének, amelyet *Blázy Márti* kora reggel még gyorsan

lefénymásolt, és a buszon már gyakoroltunk, hogy ott elénekelhessük neki a *Jót kívánunk ma neked* című énekkel együtt.

Amikor Áron tavaly szeptemberben hozzánk került hatodéves gyakorlatára, szinte

az első kérdésünk ez volt hozzá: „Évek óta nem voltunk a hatodévesünk lelkésszé avatásán, ugye most számíthatunk rá?” „Természetesen, én lelkésznek készülök” – hangzott Áron válasza.

Együtt töltöttük az elmúlt tíz hónapot; felesége, *Johanna* és kislfia, *Ruben* is gyakran részt vett az istentiszteleteken, illetve a szárszói gyülekezeti hétvégén. Sokat szolgált közöttünk, éreztük rajta az elhivatottságot. Személyes vallomásokat is hallottunk tőle, tudtuk, hogy van már diplomája, dolgozott is informatikusként, közben kapott elhívást a lelkészi szolgálatra Ézs 6,8 alapján: „*Kit küldjek el? (...) Itt vagyok, engem küldj!*” Örömmel olvastuk az avatásáról szóló meghívót, amelyen szintén ez az ige állt.

Aznap reggel, amikor a messzi Nyíregyházára indultunk, borongós, hűvös idő volt, ám az istentisztelet annál melegebb, bensőségebb. A szolgálattevők, *dr. Fabiny Tamás* püspök és a helyi lelkész, *Adámi László* – aki Áron apósa – közvetlen szavakkal szólta hozzá, ezután a harminckét Luther-kabátos lelkész igével

áldotta meg őt, és mindnyájan énekelték a *Confirmát*. Az úrvacsoraosztáskor kétszeresen otthon érezhette magát hatodévesünk: lelkészünkkel, *Blázy Árpáddal* álltak az oltárnál, ahogy Kelenföldön is oly gyakran. Áron nagyon kedvesen utalt imájában és a köszönetében a kelenföldi gyülekezetre; a kedves szavak elfeledtették velünk a rossz időt. Az evangélikus általános iskolában felszolgált gazdag ebéd elfogyasztása után a kelenföldi külnítmény köszöntéseként elénekeltük Áronnal együtt a *Jót kívánunk ma neked* és az *Ó, mi boldog ember, ki csak az Úrnak él* kezdetű énekünket, ez utóbbinak a refrénje a címben szereplő „Csupa napsugár”.

Délután még kirándultunk a híres Sóstóhoz – ekkor már kegyes volt hozzánk az idő, körbe tudtuk sétálni a tavat. Hazafelé, egy újabb kiadós felhőszakadás után már a nap is kibújt a felhők közül. Kívánjuk, hogy ez a napsugár és Isten áldása legyen Áron szolgálatán és családjá életén!

Mády Rezsőné

Baráti-testvéri látogatás

Sokadszorra terveztünk testvérgyülekezeti látogatást a Kelenföldi Evangélikus Egyházközség nyugdíjas csoportjához. Ez a találkozás Isten kegyelméből júniusban megvalósult. Nagy izgalommal készülődtünk Kelenföldre. Tudtuk, hogy mindig nagy tisztelettel várnak bennünket; ezúttal is így történt. Már az autóbusz érkezésekor többen vártak ránk. Hihetetlen jó érzés volt ismét látni egymást, hisz már mindkét közösségben elég sok a beteg ember, emiatt bizony hiányos volt a létszám.

A parókiára érve újult örömmel üdvözölhettük a többi testvért. Blázyné, Mártika külön köszöntött bennünket, s egyúttal „kicsérlelhettük” az egymásnak hozott ajándékokat is. Szívélyes vendéglátásban volt részünk, az asztal sok-sok finomsággal volt tele. Sajnos az idő sürgetett bennünket, így útrakeltünk, hogy a beütemezett programokon részt vegyünk. Először a bazilikát látogattuk meg. Mindnyájunk nevében mondhatom, hogy meghitt légkör alakult ki Isten házában, csak csodálni lehetett a szép látványokat. Ezután várt ránk a finom ebéd a közelben levő evangélikus gimnázium étkezdéjében.

Ismét az óránkra kellett pillantanunk, hisz volt még egy programunk: a Magyar Nemzeti Galériában levő *Munkácsy-trilógia* megtekintése.

Ez a gyönyörű művészeti alkotás mindnyájunk tetszését elnyerte. Az idegenvezetés is remek volt. Ez a két gyönyörű program kitöltötte az időnket, no meg kimerítette energiáinkat is. Kissé elfáradva, de sok szép élménnyel gazdagodva indulhattunk az autóbusz megállójába, hogy hazaérjünk Fehérvárra.

Lenyűgöző volt az a gondoskodás, amely körülvelt bennünket. A buszt várva Missuráné, Mária még kihasználta az időt, és finom süteménnyel kínált, Mártika pedig egy szép kiadvánnyal lepette meg bennünket. Ők ketten megvárták az autóbusz indulását is; meghatottan integettünk.

Összegezve az elmondottakat: nagyon jól éreztük magunkat vendéglátóink körében. A legfontosabb a két klub között kialakult és azóta elmélyült egymás iránti figyelem, testvéri szeretet. Kívánom, hogy kölcsönösen egymást látogatva még sok ilyen találkozás jöhessen létre. Tavasszal mi várjuk szeretettel a budapesti testvéreket. Még egyszer nagyon szépen köszönjük a felejthetetlen napot és vendéglátást. Isten gazdag áldását és jó egészséget kívánok a kelenföldi testvérek életére!

Szeretettel:

*Kárász Lajosné, Zsuzsa,
a nyugdíjas klub vezetője (Székesfehérvár)*

Kedves konfirmandusok!

Az új tanévben nagy szeretettel szólítunk meg benneteket, akik betöltöttétek már a 12. életéveteket. Szeretnénk titeket végre gyülekezetünk felnőtt tagjai között látni. De ahhoz, hogy az a vályjatok, konfirmálkodnotok kell. Vagyis mindazt, amit eddig tanultatok, megtoldanánk még egy kevéssel, hogy valóban tudjátok, hogy mitől vagyunk evangélikusok és miért jó Krisztus testéhez: az egyházhöz, gyülekezethez tartozni. Az idei tanévben a konfirmációi órák keddenként délután 4 órától lesznek a gyülekezeti teremben. (A helyiséget a Magyar István utcáról lehet megközelíteni.) Az oktatás a konfirmáció szép ünnepélyével ér véget, amelyet májusban tartunk. Jelentkezhettek a 06-70-540-4340-es mobilszámon vagy a lelkeszi hivatalban a 06-1-361-2159-es számon. Az első „konfis óra” szeptember 20-án lesz. Reméljük, találkozunk!

Szeretettel: Márta néni és Bonnyai Zsuzska

MEGHÍVÓ 1928–2011

Reformáció és nők

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség
szeretettel meghívja önt és kedves családját
a temploma felszentelésének
83. évfordulója alkalmából

2011. október 14–16-án

tartandó
őszii gyülekezeti hétvégéjének
ünnepi istentiszteletére és alkalmaira.

Az istentisztelet igehirdetői szolgálatát dr. Varga Gyöngyi lelkész,
az Evangélikus Hittudományi Egyetem (EHE) docense végzi.

Az egyházközség elnöksége

A kelenföldi őszii gyülekezeti hétvége programja

Október 14., péntek

19.00 – tanácsterem és templom
A hétvége megnyitása: *Blázy Árpád*

Kiállítás és egyházzenei hangverseny

Krystyna Steffens festőművész

Tézis – antitézis – szintézis. *Kínai és európai utak*
című kiállításának megnyitója

A kiállítást *Johannes Erlbruch*, a Budapesti Német
Ajkú Evangélikus Egyházközség lelkésze nyitja meg

Egyházzenei hangverseny
Közreműködik a kelenföldi gyülekezet ének- és
zenekara

Műsor:

Heinrich Schütz és *Sulyok Imre* azonos témájú
bibliai jelenete: A farizeus és a vámszedő;
Johann Sebastian Bach 148-as sorszámú
kantátája: *Bringet dem Herrn Ehre seines Namens*
(Magasztaljátok az Úr dicső nevét!)

Vezényel: *Bence Gábor*
Igét hirdet: *Blázy Árpádné*

Október 15., szombat

15.00 – templom
Képes beszámoló a mögöttünk lévő esztendőről
Összeállította: *Ittész András*

16.00 – gyülekezeti terem
Gyerekdélután – kézműves-foglalkozás
Szervezi: *Blázy Árpádné*

16.00 – templom
Bibliatanulmány: *Reformáció női hangra avagy*
Isten újjáformáló ereje Anna és Mária énekében –
dr. Varga Gyöngyi docens (EHE)

17.00 – Kiscsoportos beszélgetés

18.30 – A délután összegzése – lelki elcsendesedés
– áldás

Október 16., vasárnap

10.30 – Ünnepi istentisztelet
Igét hirdet: dr. Varga Gyöngyi docens (EHE)

12.00 – Közös ebéd a tanácsteremben

14.00 – A hétvége zárása

Hittantábor 2011

Az idei hittantábor helyszíne Keszőhidegkút volt, egy kedves kis falu Simontornya környékén, és ahogy a táborhely mellett dolgozó egyik bácsi mondta: „Ezeknek a gyerekeknek ez egy élmény, hogy itt lehetnek!” Igen, szerintem is élmény volt ott lenni.

Joób Máté vezetésével öt segítő és tizenhét gyerek (hat-tizenkét éves korig) vett részt a táborban. A tábor fő témája *Jákob* története volt, e köré fűztük fel a foglalkozásokat is.

Gyönyörű időnk volt ezen a július eleji szűk egy héten, így sokat tudtunk kirándulni. Rövidebb sétákra is kiruccantunk olykor-olykor, például a közelbe rőzsét gyűjteni, hosszabb kirándulásokat pedig Simontornyára és Gyönkre tettünk. Simontornyán a várat és a múzeumot látogattuk meg, Gyönkön a tájházat nézhettük meg. Házigazdánk itt egy szimpatikus idős bácsi volt, aki nagy szeretettel és örömmel fogadott minket, és nagyon érdekes dolgokat mesélt és mutatott nekünk. Láthattunk például egy régi „iskolatáskát”. Ez összesen egy tarisznya volt benne egy palatáblával és egy palavesszővel. Megtudhattuk azt is, hogy a régiek pontosan ismerték családfá-

jukat: fel volt jegyezve a Bibliájuk hátuljába vagy a szekrényük ajtajának belsejébe.

A mindennapi programhoz tartozott egy rövid reggeli éneklés, majd egy-egy részletet hallottunk Jákob történetéből. Utána korosztály szerint négy csoportra osztottuk a táborozókat, akik négy állomáson négy különböző módon dolgozták fel az aznap hallottakat. Újdonság volt, hogy minden este levetítettük a tábori híradót, amelyben egy humorral átszőtt összefoglalót láthattunk az aznap történekekről. Minden nap történt valami jó, de a tábor „csúcspontjaként” a templomban történt utolsó esti közös éneklést emelem ki. Minden résztvevő együtt, lelkesen, hangosan énekelt – csodálatos, bensőséges volt a hangulat. A gyerekek még másnap is a hatása alatt voltak, többen is említették, visszatértek rá, hogy milyen jól érezték magukat ezen a templomi estén.

Szerintem mind a táborozók, mind a segítők számára nagy élmény volt, szép emlékekkel gyarapodtunk.

Kiss Veronika

Keszőhidegkút 2011

Amikor megérkeztünk, az idő elég borús volt, és azt hittük, hogy így is marad, de kedden derült égre ébredtünk. *Joób Máté* nagyon jó programokat szervezett. Egyik nap a simontornyai várat néztük meg: nagyon tetszett nekünk. Délután általában fát gyűjtötünk, este meggyújtottuk a tábor tüzet. *Csenge* szervezett egy vízipisztolyt. Ezután *Mátétól* és a csapatától kapott egy vízipisztolyt, mert éppen szülinapja volt. Minden nap volt

foglalkozás, amikor *Jakob* és *Ézsau* történeteinek egy részét ismertük meg, és ezzel kapcsolatban voltak feladatok. Ezekhez tartozott a megismert rész megfilmesítése, amelyhez írtuk a szöveget. Jövőre is szeretnénk menni. Bárcsak megint ilyen jó lenne!

Itt a vége, tedd a jégre, majd elcsúszik valamerre.

Szécsy Attila és Szécsy Levente

Élet a szabadban

Beszámoló a 32. sz. Dévai Bíró Mátyás Cserkészcsapat idei nyári táboráról

„A tábor a cserkészélet legvidámabb része. Isten szabad ege alatt élni, hegyek és fák és madarak és állatok és tavak és folyók társaságában – azaz a természetben élni, a magatok kis vászonotthonában, főzni magatokra, s mindent fölfedezni – mindez olyan egészséges és boldoggá tesz, amilyenné sohasem válhattok a város köröngesében és füsttengerében” – írta 1908-ban *Robert Baden-Powell*, a cserkészlet alapítója.*

És milyen igaza volt! Hiszen ezt éljük át mi is évről évre a táborainkban... Az élet sűrűjéből kikerülünk a szabadba, ahol csak mi vagyunk, ahol mi építünk magunknak otthont – olyan közel a természethez, amennyire csak lehetséges.

Az elmúlt nyáron Felsőpetényben táboroztunk (pontosabban szólva a falu közelében levő erdőben). Táboraink tíz-tizenegy naposak, amelyeket háromnapos építőtáborok előznek meg. Az itt részt vevő kicsiny csapat azon fáradozik, hogy minél kényelmesebb,

minél otthonosabb legyen a lakhelyünk. Ezekben a napokban felépül a GH, azaz a gazdasági hivatal, ahol minden összefut. Ide érkezik be a tábor élelme, és itt tároljuk a csapat összes felszerelését. Ezért igen komoly polcrendszer és kiadó pultot kell hozzá építeni. Aztán felépül a rover** őrskörlete tűzhellyel, asztallal, mosogatóval és fürdővel, felépül a tábor kapu, felállítjuk a zászlórudat és a tábor keréket. Mindezeket az erdőben talált kidőlt fákból és hozatott deszkákból, kötözéssel építjük fel. És mire minden elkészül, benépesül a tábor. Elsőként a cserkészek érkeznek meg, majd három nappal később már a kiscserkészek hada foglalja el új lakhelyét. Idei táborunkba még a legidősebb csapattagok is ellátogattak egy hétvégére. Így lett ötvenként lakosa a felsőpetényi erdőnek.

A táborozás kezdetén a cserkészek is építkeznek. Minden őrskörlet állít magának, és a rover őrskörhöz hasonló körletet épít fel, hiszen az étkezések is őrskörként zajlanak. Minden

őrs magára fűz, így a szorgalmasabbak már tíz-tizenkét éves korukra megtanulnak paprikás krumplit, gulyáslevest vagy éppen mákos gubát készíteni. A közös „háztartás” vezetése felelősségre nevel, mert a terheket meg kell osztani. Feladat ugyanis akad bőven, hiszen rendet kell tartani a körletben, főzni, mosogatni kell, vizet hordani a GH-ról, és valakinek arra is kell gondolnia, hogy az esti tábortűzre elkészüljön az őrs kis előadása, a tábortűzi száma.

A kiscserkészek élete viszont csak játék és mese. Amikor megérkeznek, őket már kényelmes körlet várja, ők még nem építkeznek, de feladatuk azért már akad. Se-

gítenek a kiscserkészszámbán, és tőlük is elvárják a roverek, hogy rend legyen a sátorszemlére.

Így táborozunk együtt, kicsik és nagyok, a cserkészéletünk legvidámabb részét együtt eltöltve, sok új élménnyel gazdagodva. Mert csodálatos az élet a szabadban.

Bence Gyöző

* Robert Baden-Powell: Cserkészlet fiúknak (Scouting for Boys), Budapest, Magyar Cserkészszövetség, 1994.

** Rover őrs. A legidősebb korosztály (18–25 év közöttiek).

Szlovák püspök látogatása Kelenföldön

A Deák téri evangélikus templom felszentelésének kétszázadik évfordulója alkalmából Budapestre érkezett *Milan Krivda* szlovák püspök, aki pünkösdhétfőre a kelenföldi gyülekezetbe is meghívást kapott.

Igehirdetési alapigéjéül a Gal 5,22 igeverset választotta a Lélek gyümölcseiről. Ha betölt minket a Szentlélek, természetessé válik a lelki gyümölcstermés. Láthatóvá válik környezetünk számára is a szeretet, az öröm, a

békesség és a jóság gyümölcse – helyezte az egybegyűltek szívére a vendég igehirdető.

Dr. Blázy Árpád, a meghívó, illetve házigazda lelkész köszöntőjében többek között elmondta, hogy több éves baráti, testvéri kapcsolat fűzi őt a szlovák püspök személyéhez, valamint köszönetet mondott e sorok írójának a szíves tolmácsolásért.

A jelenlévők egyetlen testvéri közösségként térdeltek Urunk megterített asztalához, meg-

tapasztalhatták a Szentlélek „egy szívvé és egy lélekke” tevő munkáját, azt, hogy ahol jelen van Urunk Lelke, ott ma is átélhető a pünkösöd csodája: eltűnnek a válaszfalak, a nyelvi nehézségek, a meg nem értettségek, és mindezek helyett testvéri szeretetközösség formálódik.

Az istentisztelet végén a hívek örömeiket és köszönetüket fejezték ki a szlovák püspök szolgálatáért. „Most megtanultam egy szót: pokoj, vagyis békesség” – mondta az egyik gyülekezeti tag. Igen, ez nagyon fontos, hiszen mindannyiszor így köszönünk el egymástól az istentisztelet végén: „Legyen békesség közöttünk!”

A találkozó fehér asztal mellett zárult, kötetlen, testvéri, baráti beszélgetéssel.

*Gulácsiné Fabulya Hilda, a Szlovák Ajkú
Evangelikus Egyházközösség lelkésze*

Interjú Pál Dianával, gyülekezetünk kántorával

– *Hogyan indult a kántorságod? Otthonról hoztad a zenét?*

– A főtí kántorképzőben kezdődött mindez, ahova tízéves koromban küldtek el a Soltvadkerten élő nagyszüleim. Itt ismertem és szerettem meg az orgonát. De ekkor már zongoráztam is: apám nálunk hagyott zongoráján gyakoroltam, aki maga is zongoristának készült, de sajnos máshogy fordult az élete, így a konzervatóriumban eltöltött évek után inkább az egyetem matematika szakára felvételizett.

A gimnáziumi évek alatt már komolyan foglalkoztam az orgonálással. A Mártírok útjai zeneiskola orgona szakára jártam – akkoriban ez volt az egyetlen hely, ahol alapfokon orgonálni lehetett tanulni. Ezt követték a konzervatóriumi évek, majd a stuttgarti zeneművészeti főiskola orgona- és csem-

balószakán eltöltött két esztendő, illetve a Zeneakadémia, ahol 1997-ben kaptam meg orgonaművészi, egyházzenei és zeneelmélet-tanári diplomáimat.

– *Hogyan telnek egy kántor napjai? Rendszeresen szoktál gyakorolni?*

– A kelenföldi gyülekezetben 2010. december 1-je óta ketten osztjuk meg a szolgálatot *Bence Gáborral*. Emellett teljes állásban a budaörsi Leopold Mozart Zeneiskolában tanítok. Hétköznapokon a zeneiskolában vagyok, így a hétvége a kántori szolgálatoké. Ez így ideális, a két munkaterület jól megfér egymás mellett.

A gyakorlás, a zenével való foglalatosság nekem belső indíttatás kérdése, nem tudom elképzelni, hogy ne legyen napi kapcsolatom a hangszerrel. Gyakorolni tényleg rendszeresen kell, igyekszem délelőttönként erre időt

Képek gyülekezetünk életéből

Pál Diana pünkösdi iktatása

*Szolgalattevők pünkösdbétfőn:
Gulácsiné Fabulya Hilda,
Milan Krivda és Blázy Árpád*

*A székesfehérváriak a
kelenföldiekkel a budai
várban*

Ábítát a hittantáborban

Volt hatodévesünk első hivatalos úrvacsoraosztása mentorával

Horváth-Hegyi Áron búcsúztatása Farkasréten

*Kulcsár Zsuzsa
és Kalocsa Péter esküvője*

*A hétfői nagyifi kezdő
grillpartija*

*Az új beosztott
lelkész, Kovács Viktor
bemutakozása*

*Évkezdő presbiteri ülés
Farkasréten*

Tanévkezdő családi istentisztelet

A Gemma énekegyüttes

*Lasztóczi Péter
prezentációt tart*

Czirják Ágnes bemutatja a készülő új urnatemetőt

Pál Diana, Kézdy György és Szekér Bernadett zenés irodalmi estje

A Fővárosi Protestáns Kántorátus

szánni. Ha valami miatt mellőznöm kell, egyből megérzem a hiányát. Koncertekre is készülök, igyekszem a felkéréseknek eleget tenni, emellett kórust is kísérek, és alkalmanként kísérem a kollégáimat.

– *Milyen zeneszerzők vagy zeneművek hatottak rád a leginkább?*

– Fiatalkori orgonás élményeim *Bachhoz* kötnek. Egy orgonista számára Bach zenéje egyszerűen megkerülhetetlen. Ahogy másoknál, úgy nálam is a *d-moll toccata és fúga* volt az első meghatározó zenei élmény. Ez a mű tizennégy évesen olyan hatással volt rám, hogy egy nyáron keresztül képes voltam a fúga számomra még megoldhatatlan technikai nehézségeivel naponta küzdeni. Még ma is emlékszem, amikor a soltvadkerti evangélikus templom orgonáján próbáltam kezeimet és lábaimat összejátékra kényszerítve megismerni és megoldani a fúga bonyolult szerkezetét...

Főiskolai éveim alatt elsősorban a francia késő romantika vonzott, azok közül is elsősorban *Jehan Alain* izgalmas harmónia- és hangszínvilága. A magyar orgonakultúrához a német barokk tradíciók követése áll a legközelebb. Számunkra, evangélikus egyházenészek számára rendkívüli szerencse, hogy Bach evangélikus volt. Hatalmas repertoárt írt istentiszteleti használatra, nekünk, kései

utódoknak a feladata ezt a kincset továbbvinni, és újra meg újra hallhatóvá, „átélhetővé” tenni, gazdagítva ezzel a mai istentiszteletek spirituális és zenei tartalmát.

– *Kelenföldre hogyan kerültél?*

– Tulajdonképpen hazajöttem, hiszen gyerekkoromban a Budai úton laktunk, így testvéremmel ebbe a gyülekezetbe kezdtünk járni. Fialat gimnazistaként tagja voltam Bence Gábor kórusának, illetve *Missura Tibor* bácsi tanított nekünk hittant az iskolában. Szerettem az itteni kórust, ahogyan a nálam néhány évvel idősebbek alkotta ifjúsági csoportba is jó volt járni. Az idősebbek figyelő szeretettel vettek körül minket. Orgonálni is jártam ide gyakorolni, időnként *Sulyok Imre* bácsit is helyettesíttem az esti istentiszteleteken. Így amikor Gábor hívott orgonistának, nagyon örültem a megkeresésnek.

A kelenföldi zenei élet izgalmas; a Deák téri mellett nem sok templom van, ahol zenekar és kórus működik rendszeresen. Az esti istentiszteletek pedig a protestáns graduál hagyománya szerint folynak. Ezek fontos dolgok. Ezért is jöttem örömmel, mert itt összetett zenei munka folyik, és olyan feladatok vannak, amelyek számomra is fontosak. Vágyam és tervem, hogy megújuljon az orgona. Igényes orgonakultúra e nélkül nemigen valósulhat meg a templomban.

– *Mesélnél egy kicsit a templomok éjszakájáról? Úgy tudom, hogy sok érdemed van a programban.*

– A *Gemma* énekegyüttes kereste meg a gyülekezet vezetését, hogy szeptember 17-én adjon helyszínt a fellépésükhöz. Ez indította el bennem az ötletet, hogy más események is kapcsolódjanak ehhez a hangversenyhez, és legyen a mi gyülekezetünk is – most már hivatalosan is részt vállalva – a kulturális örökség napjai rendezvénysorozat résztvevője. Többen gondolkodtunk az ötleten, így

alakult ki a végleges program: kóruskoncert, templomvezetés és oltárterítő-kiállítás, irodalmi est és a nap végén gregorián imaóra. Korábban dolgoztam már együtt *Kézdy György* színművésszel, így nagy örömmel szolgált, hogy elvállalta a *Liszt Ferenc* magánleveleiből összeállított válogatás előadását. Természetesen a nagy zeneszerző nem csak a szavak által volt megidézhető: *Szekér Bernadett* zongoraművész az egykori híres zongoravirtuóz repertoárjából adott ízelítőt. A tér – zene – beszéd jegyében megszületett program sokszínű és izgalmas kulturális értékeket közvetített mindenki számára,

legyen az a gyülekezet tagja vagy olyan látogató, aki először lép be a kelenföldi evangélikus templom kapuján. Munkatársaim nagy gondossággal és körültekintéssel készültek az alkalomra: köszönöm nekik ezt mindannyiunk nevében! Bízom abban, hogy ez a kezdeményezés hagyományt teremt a kelenföldi gyülekezet életében is, és évről évre kitarthatjuk a templom kapuját mindazoknak, akik nyitottak a művészetekre, a szépre és a jóra. – *Nagyon köszönöm a beszélgetést, és örömteli kántori szolgálatot kívánok!*

Mády Erzsébet

Emlékezés dr. Györi József temetésén

Gyülekezetünk presbitere és egykori másodfelügyelője, dr. Györi József július 15-én elhunyt. Az alábbi sorok, melyek a temetésén hangzottak el Kispesten, az evangélikus egyházban végzett számos szolgálatára emlékeznek. Ezzel búcsúzunk mi is Tőle.

Gyászoló gyülekezet!

Györi József testvérünk – mint azt a legtöbben tudják – egész életét az evangélikus egyházban élte le. Más felekezettűek felé nyitott keresztyén volt, de Istentől kapott ajándéknak tekintette evangélikusságát. Annak a kelenföldi gyülekezetnek a felügyelőjeként emlékezem most rá, amelyben fiatal felnőtt korától fogva élt és szolgált. Évtizedeken át volt aktív presbiterünk, és hosszabb ideig másodfelügyelőként is feladatot vállalt közöttünk. Ugyanakkor Budapestre elszármazott, Jézus Krisztus

ügyének elkötelezett értelmiségiként felelősséget érzett szülőfaluja, Tolnanémedi evangélikus gyülekezetéért is. Amikor arra volt szükség, felügyelői szolgálatot is vállalt ott. Nemcsak rendszeres odautazással, szervezéssel, intézkedésekkel és anyagi támogatással, hanem élete végéig imádsággal is munkálkodott azért, hogy a tolnanémedi gyülekezetben az evangélium tovább hangozzék, és ott is elérje az embereket Krisztus örömhíre.

Egyházi szolgálatának közegyházi szinterei is voltak. Különböző testületekben való részvétele mellett két tisztségét szeretném most megemlíteni. 1994-től tizenkét évén át volt a Budai Evangélikus Egyházmegye felügyelője. E tisztségéhez kapcsolódott szolgálatának egyik – sokakat személyesen elérő – ága, a pesti és a budai egyházmegye közös családos konferenciáinak sorozata, amelyet hosszú időn át vezetett felügyelőtársával együtt. Másik

fontos tisztségében egyházunk zsinatának adminisztrációját vezette – egy rövidebb cikluson keresztül – a törvényalkotó testület bizalmából megválasztott zsinati gazdaként. Tisztségeit azonban nem emberektől kapott megbízásnak tekintette csupán, hanem Urától rábízott feladatnak is.

Nála fiatalabbként úgy tekinthettünk Jóska bátyánkra – vagy ahogy mi inkább hívtuk, Józsi bácsira –, mint egyházunk egy nagy nemzedékének tagjára. Azok közé tartozott ő is, akik a háború utáni ébredés során fiatalon hitre jutva olyan erőt és ajándékot kaptak életükhöz, amely az evangélizációs időszak elfojtása után is megőrizte őket. Megőrizte őket az Úristen közelében, az evangélikus egyházunkban, és megtartotta bennük azt a szándékot, hogy minél többeket Krisztushoz vezessenek. Istennek legyen hála értük!

Amikor a múlt év végén Józsi bácsi utoljára volt közöttünk a hó eleji kelenföldi gyülekezeti imaközösségben, és betegségének újabb fázisáról beszélt, megrendítően szólt arról, hogy nem akar úgy tenni, mintha nem lenne benne félelem. Őszinte emberi hangon beszélt. De szólt arról is, hogy a félelemnél erősebb a hit. Amikor a nagy útra gondolt, akkor is erősítette őt az egész életét végigkísérő, közöttünk ma már elhangzott ige: „...akár élünk, akár meghalunk, az Úrői vagyunk.” (Róm 14, 8b) Akik Krisztus követőiként állunk most koporsója mellett, hisszük, hogy igaz ez rá is, és igaz ránk is. Így erősít bennünket, gyászolókat, támaszt keresőket, de ugyanakkor életéért hálát adó emlékezőket ez az ige. „...akár élünk, akár meghalunk, az Úrői vagyunk.”

Ittész András

A presbiteri iktatás középpontja

Beiktattuk új presbiterünket, Pröhle Pétert

Augusztus 28-i iktatásomra lelkileg készültem. Az *Agendából* jóelőre tájékozódtam, átgondoltam a presbiteri esküt és az iktatás lelki tartalmát. A prédikációs alapigét is megnéztem: Róm 4,1–8. „*Abogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot...*” (Róm 4,6) Töröltszett reformátori téma: egyedül hit által, egyedül az Úr a dicsőség. „*Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.*” (Róm 9,16)

Gyülekezeti testvéreim, képzelhetitek, milyen protestáns gondolatokkal telve érkeztem és vettem részt az istentiszteleten! *Blázy Árpád*

tovább fokozta a lelki helyzetet az igehirdetési textushoz kapcsolódó iktatási ige kiválasztásával: „*Abrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.*” (1Móz 15,6) Az Úr pedig ismét megmutatta hatalmát. Aki jelen volt, az láthatta rajtam, hogy ha az Úr nem tart engem állva, hiába fáradozom talpon maradásomon. Ez egyértelmű üzenet a jövőmre nézve is. Utólag visszatekintve két kérdést érdemes közösen átgondolnunk.

Én álltam a középpontban? Jelentős változás történt?

Mindkét kérdésre igenlő a válasz – formai és gyülekezetvezetési szemszögből. Nagy baj

lenne azonban, ha lelki síkon is hasonlóan igénylő választ adnánk.

Keresztyén iktatások középpontjában nem az iktatott személy áll. Nem történhet jelentős változás az eskü vonatkozásában sem. Semmi jóra nem vezet, ha valaki az iktatási esküjét megelőzően nem gondolta komolyan és nem gyakorolja rendszeresen, hogy „gyülekezetünk belső békéjét őrzöm és építem”.

Két kérdésünkre a választ – még iktatásom előtt – az énekeskönyvünk 39-es számú énekében találtam meg. Lelkészavatások lelki csúcspontján e *Confirmát* énekeljük. Pedig egy szó sincs benne az avatandó személyről és bármi változásról. *Apostoli hitvallásunk* három hitágazatának megfelelően háromszor hangzik el az, hogy „Erősítsd meg, (...) amit cselekedtélt értünk...” Változás helyett az eddigiek megerősítését kérjük. És egyetlen ember helyett a közösségünkről van szó. De még a közösségünk sincs a középpontban. Hanem amit cselekedett értünk! Istenünk nem hagyja el népét, kezei alkotását. Jézusunk megtartja, akiket megváltott vére árán. A Szentlélek Isten egyesíti híveit békességben. Mindezért „dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen volt kezdetben, most és mindenkor és mindörökkön-örökké. Ámen.”

Pröhle Péter

Rövid hírek pénzügyeinkről

Ahogy sokszor hangsúlyozzuk, nem szabad, hogy az anyagi kérdések legyenek a meghatározóak a gyülekezet életében. Ugyanakkor fontos az is, hogy lássa a teljes közösség a lehetőségeket és a nehézségeket ebben az összefüggésben is. Ezért adunk most újra hírt pénzügyeinkről. A tavasz folyamán bérlőváltás történt a templomépület alagsorának hátsó részén található bolthelyiségben, és a jelek szerint egy megbízhatóbb bérlőt sikerült találnunk. Ugyanakkor a váltással kapcsolatos felújítási munkák több mint négyszázezer forint nem várt kiadással jártak, illetve egy hónapi bérleti díjtól sajnos elestünk. Szeptember 1-jétől felmondott a hangszerzműhely bérlője is, és továbbra sem

sikerült megfelelő bérlőt találnunk az irodák fölötti lakásba. Nem akarunk panaszkodni, de ezek a tények sajnos nehezítik gazdálkodásunkat.

Május végén körlevéllel kerestünk fel minden olyan felnőtt egyháztagot, aki gyülekezeti nyilvántartásunkban szerepel, hogy felhívjuk a figyelmet az egyházfenntartói járulékkal kapcsolatos presbitériumi ajánlásra. Az ajánlás olvasható a templomi belső hirdetőtáblán és a gyülekezet honlapján is.

Pénzügyeink állása szoros összefüggésben van az épületeinken előre tervezett felújítási munkákkal is. Nagy örömünkre augusztus–szeptember fordulóján megtörtént a kolum-

bárium új részének burkolása. Ennek költsége körülbelül 1,6 millió forint volt. Az őszi elején egyéb munkák elvégzésére is sor kerül (eresztjavítás, illetve ajtó- és kapujavítások), amelyeket részben pályázati támogatásból tudunk finanszírozni. Nagyon szeretnénk még ebben az évben megtenni a következő lépést a kolumbáriumi ügyében, az új urnafülkék egy részének elkészíttetését.

Nem akarunk azonban csak magunkkal foglalkozni az anyagiak összefüggésében sem. Az országos egyház által meghirdetett úgynevezett „kötelező offertóriumok” mellett egyházközségünk költségvetésében az elmúlt évekhez hasonlóan idén is szerepelt egy külön összeg, amelyet valamely más gyülekezetnek szán-

tunk. A presbitérium döntése alapján ebben az esztendőben a nyírteleki Filadelfia Evangélikus Egyházközségben a cigányok között végzett missziós munkát támogatjuk százötvenezer forinttal. Ugyancsak hagyományos módon igyekszünk a két – már régebben működő – budapesti evangélikus gimnázium kiadásaihoz is hozzájárulni: a fásori gimnáziumnak száz-ezer, a Deák térinek kétszázötvenezer forintot utaltunk át.

Most is hálással köszönjük a beérkezett anyagi támogatásokat, és továbbra is kérjük a gyülekezet szolgálatáért felelősséget érző minden testvérünk áldozatkészségét!

A gyülekezet elnöksége

Fent vagyunk a Facebookon!

Kedves testvérek! Szeretettel hirdetem, hogy gyülekezetünk egy új lehetőséggel, új szócsővel gyarapodott: fent vagyunk a Facebookon!

Most már ezen a fórumon is megmutathatjuk magunkat, és hirdethetjük az evangéliumot. Egyrészt a gyülekezeti programok és események is felkerülnek a Facebookra, másrészt pedig a napi igék kapcsán mini „Facebook-áthívatokkal” érek el olyan embereket, akikkel amúgy igen nehéz lenne felvenni a kapcsolatot. Ezekre az áthívatokra pedig az ismerősök azon-

nal reagálhatnak, kommentálhatják, megírhatják véleményüket.

Végül hadd hozzak egy példát: 2011. szeptember 2. „A mai ige az Útmutatóból: »Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk!« (Zsolt 103,14) – Az Isten megteremtette az embert »porból«, és azt a lehetőséget adta neki, hogy az »égbe« emelkedjen őhozzá! Csak kérni kell, és bármikor személyes kapcsolatba lehet kerülni vele.”

Kovács Viktor

Szeretettel hívjuk kedves testvéreinket téli SZERETETVENDÉGSÉGEINKRE!

November 5.: Hatodéves voltam Kelenföldön I.
Vendégünk lesz: Kulcsár Zsuzsa, Gerlai Pál és Horváth-Hegyvi Áron.

December 3.: Hatodéves voltam Kelenföldön II.
Vendégünk lesz: Czöndör István, Petri Gábor és Szávay László.

Az alkalmak a hónap első szombatján 16.30 órakor kezdődnek a gyülekezet tanácstermében (1114 Budapest, Bocskai út 10.).

Keresztrejtvény gyerekeknek

Martin (1), a reformáció elindítója 1517-ben szögezte ki 95-ét(9)(7) városánakkapujára(6). Ezt azért tette, mert nem értett egyet azokkal, amiket a katolikus egyház tett azokban az időkben. Főleg azzal nem, hogy pénzért árulják a bűnbocsánatot, és azzal, hogy a városában(2) élő(4) – aki a katolikus egyház vezetője – Krisztus helytartójának mondja magát.

A reformátor nem a maga feje után cselekedett, hanem a Biblia szerint. Tudniillik(10) a saját anyanyelvére,(3) nyelvre, így mindenki számára elérhetővé vált Isten üzenete, nem csak a papok számára. Üldözték emiatt a katolikus császár katonái, de Bölcs(5), aki annak a területnek az uralkodója volt, ahol a reformátor élt, elbújtatta őt, és így megmenekült.

Ennek eredményeképpen jött létre a mi egyházunk, bár maga a reformátor nem akart új egyházat alapítani. Halála után azonban nem volt választása a reformáció híveinek, mint

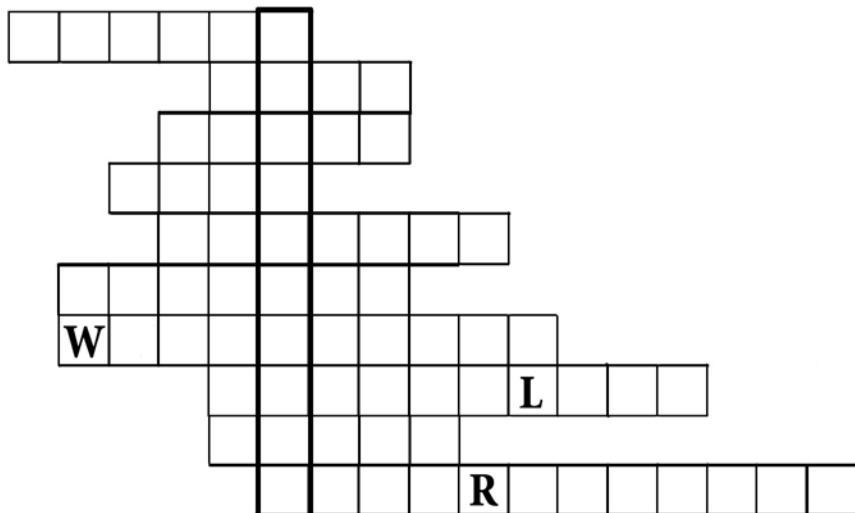
saját egyházat alapítani, amelyet a Biblia központi üzenetéről, az örömhírről, vagy más néven az-ról(8) neveztek el. Így alakult meg egyházunk, az evangélikus egyház. Ezt ünnepeljük minden év október 31-én, a reformáció ünnepén.

Ha helyesen töltötted ki a szöveget és a keresztrejtvényt, akkor annak a bibliai könyvnek a nevét kapod megfejtésül, amelyben – a reformátor szerint – a leg tisztábban van benne az örömhír. Ezt a könyvet Pál apostol írta és az Újszövetségben található.

A megfejtéseket reformáció ünnepéig (október 31-ig) várjuk névvel ellátott papíron, amelyet hittanórákon, gyermekbibliakörön, konfirmációs órán és istentiszteletek előtt/után oda lehet adni a lelkészeknek, hitoktatóknak vagy el lehet küldeni e-mailben a *kovacsviktor.lutheran@gmail.com* címre.

Az első tíz helyes megfejtés beküldője ajándékot kap.

Kovács Viktor

Szagrális művészetek hete – Kulturális örökség napjai
Nyitott templomok éjszakája

TÉR-ZENE-BESZÉD

Művészetek találkozása Kelenföldön

2011.

szeptember

17.

18:00

„Tündöklük már szerte egész világ”

Évszázadok kórusművei a Gemma
énekegyüttes előadásában

19:00

Isten élő háza - egy másik Schulek

A kelenföldi evangélikus templom
felfedezése Czirják Ágnes és Lasztóczy
Péter építészek vezetésével

20:00

„...Isten olyan, amilyenek az én lelkem keresi őt...”

Liszt Ferenc, a zeneköltő – zenés
irodalmi összeállítás a 200 éve
született zeneszerző, zongoraművész,
karmester és zenepedagógus
leveleiből. Közreműködik: Kézdy
György színművész, Szekér Bernadett
zongoraművész

21:30

Cantus choralis

Napzáró imaóra (kompletórium) a
Protestáns Kántorátus közreműködésével

*A templomban gyülekezettörténeti
emlékek kiállítása tekinthető meg.*

Helyszín: Kelenföldi evangélikus templom
(1114 Budapest, Bocskai út 10.) - bejárat a templom felől

Nyitott templomok éjszakája Kelenföldön

Idén első alkalommal gyülekezetünk is bekapcsolódott a szakrális művészetek hete és a kulturális örökség napjai keretében szerveződött nyitott templomok éjszakája programozatba. Az érdeklődőket este 6-tól 10 óráig vártuk a szervezett programokra a templomba. A régi és új darabokat előadó Gemma énekegyüttes, a templom épületével foglalko-

zó építészeti kiselőadások, az „idegenvezetés” az épületegyüttesben, a Liszt-bicentenáriumhoz kapcsolódó zenés irodalmi összeállítás, valamint az estét befejező napzáró imaóra a *Fővárosi Protestáns Kántorátussal* – mind fel-emelő, színes együttlétet biztosított otthonosan mozgó gyülekezeti tagoknak és kívülről jövő érdeklődőknek egyaránt.

Hírek, események

Június 4-én tartotta **évadzáró koncertjét** gyülekezetünk ének- és zenekara. Bence Gábor vezényelt, az áhítatot Zsolt 103,1–2 alapján Blázy Árpád tartotta.

Exaudi vasárnapján (június 5.) került sor tavalyi hatodévesünk, Horváth-Hegyi Áron **vizsga-istentiszteletére**, amelyet a vizsgabizottság – D. Szevik Imre ny. püspök elnökletével – jelesre értékel.

Június 8-án ismét meglátogattak bennünket a székesfehérváriak. A **hétfői bibliakör** tagjai egész napos programmal készültek, és most is nagy szeretettel látták őket vendégül.

Pünkösöd ünnepén a ½ 11 órás istentisztelet keretében került sor **másodkántorunk, Pál Diana** orgonaművész eskütételére és szolgálatba állítására.

Pünkösdkor (június 12–13.) meglátogatta gyülekezetünket **Milan Krivda, a nyugat-szlovákiai evangélikus egyházkerület püspöke**, aki hétfőn igehirdetéssel szolgált közöttünk.

A júniusi (23–26.) **FÉBÉ-konferencián** – melyet *Az Isten színgazdagsága* címmel rendeztek meg Piliscsában – többek között lelkészeink, Missura Tibor (1Móz 9,1–17) és Blázy Árpád (1Móz 1,1–31) igehirdetéssel, presbite-

rünk, ifj. Harmati Béla pedig előadással (*Az evangélikus múzeum kincsei*) szolgáltak.

Július 2-án **gyülekezeti kirándulást** szerveztünk Nyíregyházára, ahol részt vettünk hatodévesünk, Horváth-Hegyi Áron lelkészé avatásán.

Július 3-án avatták lelkészé **új beosztott lelkészünket**, Kovács Viktort.

A gyülekezet lelkész házaspárja júliusban többször szolgált az **MTV Hajnali gondolatok, illetve az Evangélikus magazin** című műsorokban (július 3., 5., 12., 18. és 24.). (<http://videotar.mtv.hu/Videok/2011>)

Július 22-én népes gyülekezet, köztük sok kelenföldi testvér részvétele mellett a kispesti evangélikus templomban vettünk földi búcsút gyülekezetünk korábbi másodfelügyelőjétől, egyházmegyénk egykori felügyelőjétől, **dr. Győri József** testvérünkötől. Legyen áldott emléke közöttünk!

Július 23-án templomunkban fogadott egymásnak örök hűséget Kalocsa Péter és **gyülekezetünk egykori hatodévese, Kulcsár Zsuzsa**. A házasságszerző Isten legyen velük, és vezérelje őket a közös életúton (Préd 4,9)!

Július 30-án gyülekezetünkben vendégeskedett **Barabás Attila tasnádi (Erdély) református lelképásztor és családja**.

Augusztus 14-én, a Szentháromság ünnepe utáni 8. vasárnapon **Kovács Viktor beosztott lelkészünk** ígét hirdetett a pestújhelyi gyülekezetben.

Szeptember első szombatján immár másodízben tartottunk közös ebéddel egybekötött

presbiteri ülést farkasréti templomunkban. Szíves köszönetet mondunk a segédkező asszonytestvéreknek: Kiss Istvánné, Ilike néninek és Sztyetlik Sándorné, Eti néninek.

Szeptember 10–11-én beosztott lelkészünk, Kovács Viktor **zenei vendégszolgálat**tal vett részt az Evangélikus Hittudományi Egyetem csendeshétvégéjén.

Szeptember 14-én látogatást tett gyülekezetünkben **erdélyi testvérgyülekezetünk lelkésze, Zelenák József esperes és családja**. A lelkész házaspárt szeptember 16-án Cegléden magyar állampolgárrá avatták.

Október 9-én, vasárnap 18.00-tól **Tamás-mise** lesz a Lágymányosi Ökumenikus Központban (Magyar tudósok körútja 3., az ELTE TTK mellett, a Petőfi híd budai hídfőjénél). Mindenkit szeretettel hívunk és várunk az alkalomra, amelyen számos fiatal szolgál majd gyülekezetünkben.

Örömmel köszöntjük azokat a fiatalokat, akik idén kapcsolódnak be a vasárnap délelőtti gyerekbibliakör munkájába! *Blázy Márta, Harmati Dóra, Ittész Eszter, Sütő-Nagy Kinga és Szilágyi Orsolya* az óvodás csoportban kóstolnak bele a gyermekmunkába Pozsgai Olga vezetésével. Rajtuk kívül szeretettel köszöntjük *Sterczler Ritát és Sütő-Nagy Zsoltné*t is, akik a nagyobbak csoportjában segítenek. Legyen Isten áldása a gyerekek között végzett munkán is!

Cserkészprogramok:

Szeptember 25. – Éykezdő csapatdélután

Október 21–23. – Őszi portya

Október 29. – november 2. – Kósza kirándulás Szlovéniába

December 3. – Mikulás-túra

Bizonyára észrevették olvasóink hírlevelünk külső megújulását.
Ezúton mondunk szíves köszönetet Kovács Péternek és Zoltánnak az új borítótervért.
Cégük honlapja: Invest-Média Kft., www.szorolapnyomda.hu

Híradás testvérgyülekezeiteinktől:

Sepsiszentgyörgy (Erdélyország):

Köszöntjük kelenföldi testvérgyülekezetünk minden tagját!

A gyülekezet a 2011-es évben nagy beruházásokba kezdett. Szükségszerűvé vált a parókia tetőszerkezetének a javítása. A lelkeslakást is átalakítottuk. Évek óta terveztük, hogy az egyik vendégszobát átalakítjuk, és napköziotthonos óvodát nyitunk fogyatékkal élő gyermekek számára. Az óvoda elkészült, és áldásos munka folyik benne nap mint nap. Nemcsak gyermekeket tanítanak, hanem felnőttek számára is – heti egy alkalommal – tartanak foglalkozásokat.

Erős vár a mi Istenünk! Szeretettel: *Zelenák József* esperes-lelkész

Kuloaari (Finnország):

Kedves kelenföldi testvérek!

Magyarországi látogatásunk óta rengeteg változás ért minket. Ez év elején betagozódtunk a mi gyülekezetünknel sokkalta nagyobb hertoniemi gyülekezetbe – közös új nevünk is ez: hertoniemi gyülekezet. A gyülekezethez 17 200 tag, három templom és egy kápolna, valamint körülbelül negyven munkatárs tartozik. A régi kuloaari gyülekezeti munkatársak részben új feladatokat látnak el. Én kezdetben az új gyülekezetnek a kuloaari területéért felelős beosztott lelkésze lettem. A régi hertoniemi gyülekezet vezető lelkésze, *Veijo Vatka* – aki egyébként feleségemnek, *Annelínek* az unokatestvére – irányította az új, egyesített gyülekezetet. Közelgő nyugdíjba

vonulása miatt a gyülekezetben vezetőlelkészválasztást tartottak.

Három pályázó közül engem választottak meg, és szeptember elsejével megkezdtem szolgálatomat az új gyülekezet vezető lelkészeként. A nyári időszakban már néhány hétig szolgáltam a vezető lelkész helyetteseként, és megtapasztalhattam, hogy ebben a szolgálatban a szabadnapok és az éjszakák nem minden esetben jelentenek pihenést. Az új struktúrában még egy testvérgyülekezettel gazdagodtunk, az észtországi Simuna közösségével.

Isten gazdag áldását kívánom nektek, remélve, hogy barátságunk és kapcsolatunk továbbra is megmarad, és egyre inkább megerősödik.

Üdvözléssel: *Markku Rautiainen* vezető lelkész, c. esperes

Gyógyulás

Lelkem ezer törött darabban,
örvény szélén hevert a testem
dadogó szívvel, béna nyelvvel,
Istent kerestem...

Sehol ember, akit szerettem,
elfogyott mind, akiben hittem,
a Szeretet koldusa voltam,
Szerettél, Isten.

Nem volt egy földi szalmaszálam,
viharban voltam gyenge fűszál
s nem sodort el a nagy kavargás,
Mellettem voltál.

Őrző szemmel voltál mellettem,
alélt lelkemmel Benced hittem,
úttalan úton átvezettél!
Megtartó Isten!

Gajárszky Magdolna

Gyülekezeti alkalmaink (2011/2012)

Gyermekalkalmak

Gyermekbiblikör: a hónap 1. vasárnapja kivételével vasárnaponként 10.30-tól három korcsoportban az alagsorban, *Véghné Pozsgai Olga*.

Gyermek-istentiszteletek: karácsony, húsvét, pünkösd első napján 10.30-kor a főistentisztelettel párhuzamosan a gyülekezeti teremben, *lelkészek*.

Hittanórák

Gyülekezeti hittan:

Bocskai út:

péntek 16.00–17.45, 1–6. o., *Blázy Árpádné*.

Konfirmációi előkészítő:

kedd 16.00, *Blázy Árpádné*.

Óvodai hittan: Siroki úti óvoda:

péntek 9.30, *Blázy Árpádné*.

Általános iskolai hittanok:

Gárdonyi Géza Ált. Iskola:

kedd 14.00, *Bonnyai Zsuzska*.

Bárdos Lajos Ált. Iskola és Gimnázium:

kedd 14.00, *Blázy Árpádné*.

Gimnáziumi hittanok:

Szent Margit Gimnázium:

szervezés alatt, *Blázy Árpádné*.

Szent Imre Gimnázium:

kedd 14.00, *Blázy Árpád*.

Cserkészlet

Hétfő 17.00: Kisfiú órs, vezető: *Harmati Béla*

17.30: Vadgesztenye órs, vezető: *Bence Kata*

Kedd 16.30: Kislány órs, vezető: *Végh Júlia*

Szerda 18.30: Kullancs órs, vezető: *Szilágyi Szabolcs*

Csütörtök 16.30: Sas órs, vezető: *Bence Győző*.

18.30: Pitypang órs, vezető: *Konkoly Csenge*.

Ifjúsági alkalmak

Kisifi: péntek 17.00 gyülekezeti terem, *Bonnyai Zsuzska*.

Nagyifi: péntek 19.30 gyülekezeti terem, *Kovács Viktor*.

Senior ifi: megbeszélés szerint, Kovács Viktor.

Felnőtt ifjúsági: hétfő 19.30 gyülekezeti terem, *Blázy Árpád*.

Bibliaórák

Nyugdíjasok bibliaórája: hétfő 10.00 gyülekezeti terem, *Blázy Árpádné*.

bibliaiskola: szerda 16.45 gyülekezeti terem, *Blázy Árpád*.

Kismamakör: minden hónap 2. kedde 10.00–12.00 alagsori gyülekezeti terem, *Blázy Árpádné*.

Apakör: minden hónap utolsó kedde 20.00 gyülekezeti terem, *Blázy Árpád*.

Középkör: minden hónap 2. péntekje 20.00 tanácsterem, *Kovács Viktor*.

Zenei alkalmaink

Zenekari próba: szerda 19.30 tanácsterem, *Bence Gábor*.

Énekkari próba: csütörtök 19.00 tanácsterem, *Bence Gábor*.

Egyéb havonkénti alkalmak

Szeretetvendégség: minden hónap 1. szombatja 16.30 tanácsterem, *Blázy Árpád*, *Blázy Árpádné*.

Imaközösség: minden hó 1. csütörtökje 19.00, illetve a vasárnapi 10.30 órai istentiszteletek előtt fél órával, gyülekezeti terem, *Győriné dr. Drenyovszky Irén*.

Kézimunkakör: megbeszélés szerint, *Blázy Árpádné*.

Diakóniai közösség: szeretetvendégségek előtt 15.30 gyülekezeti terem, *Mády Rezsőné, Missura Tiborné és Blázy Árpádné.*

Egyéb alkalmak:

Színjátzó kör: hétfő 19.00 tanácsterem, *Abaffy Zoltán.*

Adventi délután: advent 1. vasárnapját megelőző szombat 15.00–17.00, alagsori gyülekezeti terem.

Farsangi együttlét: böjti időszak, megbeszélés szerint.

Húsvéti kézművesdélután: virágvasárnapot megelőző szombat 15.00–17.00, az alkalmakat *Blázy Árpádné* szervezi.

Katechetikai bizottság megbeszélése: negyedévente *Blázy Árpádné.*

Fiatal házások köre: negyedévente megbeszélés szerint, *Blázy Árpádné.*

Az alagsori helyiségek (gyülekezeti terem, klub) a Magyarai István utca felől, a tanácsterem a Bocskai út felől közelíthető meg.

A presbitérium szeptember 3-án Farkasréten tartott ülésén fogadta el az alábbi határozatot:

„A presbitérium határozatainak – minden ülés jegyzőkönyvének véglegesítése után aktualizált – gyűjteményét a lelkészi hivatalban kinyomatott formában őrizni kell. E határozatgyűjteménybe a választói névjegyzékben szereplő egyházközségi tagok számára – hivatali időben, illetve külön egyeztetett időpontban – betekintést kell biztosítani. E határozatot a gyülekezeti hírlevél legközelebbi számában nyilvánosságra kell hozni, illetve javasolni kell a képviselő-testületnek a rendelkezés rögzítését az egyházközség szervezeti és működési szabályzatában.”

Telefonszámok

Hivatali rend

Lelkészi hivatal	06/20 824-2907, 361-2159
Blázy Árpád igazgató lelkész	385-0244
Blázy Árpádné másodlelkész	385-0244
Kovács Viktor b. lelkész	06/20 824-3310
Schulek Mátyás diakónus lelkész	337-8371
Ittzész András felügyelő	209-4259
Kotsis Domokos másodfelügyelő	386-9626
Sass János másodfelügyelő	361-1493
Bence Gábor kántor, karnagy	208-3779
Sutyinszki Katalin egyházfő	385-0600

A lelkészi hivatal nyitva tartása:
Hétfő–péntek 9–13 óra,
Szerda 17–19 óra
Lelkészek beosztása:
Blázy Árpád: kedd, péntek 10–12 óra
Blázy Árpádné: hétfő, csütörtök 10–12 óra
Kovács Viktor: szerda 10–12, 17–19 óra
Fraknó utcai Szeretetszolgálat
Cím: Budapest, Fraknó u. 32., tel.: 203-8365
Kedd 14–17 óra között Lázár Artilla

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.

kelenfold@lutheran.hu

<http://kelenfold.lutheran.hu>

Szerkesztők: Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittzés Szilvia, Kovács Viktor, Mády Erzsébet

Olvasószerkesztő: Ecsedi Klára

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:

Ittzés Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu

Megjelent 1400 példányban

Felelős kiadó: Ittzés András

Tördelés és nyomás: D-Plus Kft.